

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμούς μητρός σου· στέφανον γὰρ χρίτων ἔξῃ σῆ κορυφῆ, καὶ κλοιδόνχρῦσον περὶ σῶ τραχήλῳ.»
 Η κακοταμία Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Ἡμέρη ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις δραχ. 6.

'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις » 7.

'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ » 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.

'Εν ταῖς Ἐπιοχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.

'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

'Εν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Βιβλίοπ. Κ. Α. Δεπάσα.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Πλησίον μίᾱς ἀπὸ τὰς στενάς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, κατοικοῦσα μία ἐργατικὴ οἰκογένεια, εἶχε καταστήσει εἰς μεγάλην δυστυχίαν. Καὶ ἡ μὲν σύζυγος πρό τινος καιροῦ ἔκειτο ἀσθενής, ὁ δὲ ἀνὴρ, ἐπειδὴ τοῦ συνέβη περιστατικόν τι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ τὴν ἐργασίαν του, ὥστε ἡ ἐκ πέντε τέκνων οἰκογένειά του ἔμενον ὀλοκλήρους ἡμέρας νηστικῆ. Μεταξὺ τῶν τέκνων τούτων ὑπῆρχε καὶ ἓν κοράσιον πολλὰ ἐξυπνον, τὸ ὁποῖον καθ' ἑκάστην ὑπήγεινεν εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν σχολεῖον, ἀλλὰ τελευταῖον ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ περιποιηθῇ τοὺς μικροὺς ἀδελφούς της. Εἶχε δὲ μάθει εἰς τὸ σχολεῖον τὸ κοράσιον τοῦτο, ὅτι ὅσοι εὐρίσκονται εἰς ἀνάγκας, πρέπει νὰ παρακαλῶσι τὸν Θεόν, καὶ ἐκ τούτου ἐστοχάσθη, ὅτι ἂν ἔσταλλεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Θεόν, ἤθελεν εὐρεῖ ἀνακούφισιν. Ἔλαβε λοιπὸν ἡ ἀγαθὴ κόρη κονδύλιον, χάρτην, καὶ μελάνην, καὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν ζητοῦσα διὰ μὲν τοὺς γονεῖς της ὑγείαν, διὰ δὲ τὸν ἑαυτὸν της καὶ τοὺς ἀδελφούς της ἄρτον. Ἰδοῦσα δὲ τὸ κουτίον, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ὑπολαβοῦσα αὐτὸ ὡς γραμματοκιώτιον διὰ τὰς ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι στέλλονται πρὸς τὸν Θεόν, ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξέλθῃ κρυφίως ἀπὸ τῆν οἰκίαν καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐνῶ δὲ ἐκύτταζεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διὰ νὰ ἴδῃ μήπως τὴν ἐόλεπε κανεὶς, μία ἡλικιωμένη κυρία παρετήρησε τὰ κινήματά της, καὶ νομίσασα ὅτι ἔμελλε νὰ πράξῃ τι κακόν, ἐσταμάτησε καὶ ἠρώτα αὐτὴν τί ἔκαμνεν ἐκεῖ. Τὸ κοράσιον κατ' ἀρχῆς ἐδίσσασεν, ἔπειτα ὅμως ἠναγκάσθη ἀπὸ τὴν κυρίαν ἐκείνην νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς τίναν σκοπὸν ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔδειξε καὶ τὴν ἐπιστολὴν. Ἡ γυνὴ ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸ κοράσιον, ὅτι ἤθελε φροντίσει νὰ τὴν ἀποσεύλῃ εἰς τὸν Θεόν, συγ-

χρόνως δὲ ἠρώτησε τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τῆς οἰκογενείας της διὰ νὰ στείλῃ τὴν ἀπάντησιν, τὸ ὁποῖον καὶ ἔκαμε τὸ κοράσιον καὶ ἐπέστρεψεν εὐθυμον εἰς τὴν οἰκίαν. Τὴν δ' ἐπαύριον τὸ πρωί, εὐθὺς ἀφοῦ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, εὗρεν εἰς τὸ κατώφλιον μέγα κάνιστρον γεμάτον φορέματα, ζάχαριν, χρήματα κτλ. ἐσφραγισμένον καὶ μὲ τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν. Ἀ π ἄ ν τ η σ ι ς τ ο Ὡ Θ ε ο Ὡ. Μετὰ τινὰς δὲ ὥρας ἰατρός τις ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἀσθενεῖς.

Ποῖος ἀφιερώσιον τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸν Θεὸν μένει ἀδοθήητος;

ΦΟΙΝΙΚΕΙΟΣ ΟΙΝΟΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ.

Οἱ Ἀφρικανοὶ εἶναι καθ' ὑπερβολὴν φιλοπόται, καὶ ὅταν μάλιστα ἦναι εὐποροὶ καταπίνουσιν ἀκρατεῖς, δηλ. δὲν δύναται νὰ κρατήσῃσι τὸν ἑαυτῶν εἰς τὸ πάθος τοῦτο. Τὸ δὲ μόνον μεθυστικὸν ποτὸν αὐτῶν εἶναι ὁ φοινικίτης οἶνος τοῦτέστι χουρμαδόκρασον. Τοῦτο δὲ εἶναι καθαρὸς χυμὸς τοῦ δένδρου φοίνικος (χουρμαδιᾶς), τοῦ ὁποῖου τὸν κορμὸν τρυπῶσιν ἄνωθεν τῶν φύλλων του, καὶ κρεμῶντες ἐκεῖ φλασκίον λαμβάνουσι τὸ ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον πίνουσι μὲ κάποιαν βέβαιαν, προετοιμασίαν. Φαντασθῆτε δὲ ἓνα μαῦρον Ἀφρικανόν, ὅστις διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀναβαίνει εἰς τὸν φοίνικα μὲ ἓν σχοινίον, τὸ ὁποῖον ἔχει περασμένον εἰς τὴν μέσην του καὶ εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, καὶ τοιοῦτοτρόπως στηρίζεται ἐνῶ ἐργάζεται εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου.

Φέρουσι δὲ οἱ Ἀφρικανοὶ εἰς μέγα πῆλινον ἀγγεῖον τὸν φοινικίτην οἶνον μετὰ τὸ κύριον φαγητὸν συνήθως, καὶ τὸν θέτουσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀμοτραπέζων· ἡ δὲ οἰκοδέσποινα ἀφοῦ ἐκβάλῃ τὸ ἀγγεῖον αὐτὸ ἀπὸ τὸ μέσον τῶν φύλλων,

μὲ τὰ ὅποια εἶναι σκεπασμένον, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ πῆ ἀυτὴ τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον ποτήριον διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς φιλοξενουμένους, ὅτι τὸ ποτὸν δὲν εἶναι φαρμακευμένον. Ἄλλὰ συχνάκις ἀντὶ νὰ φέρωσιν αὐτὸ εἰς τὴν τράπεζαν, πολλοὶ πηγαίνουσιν εἰς τὸ δάσος, ὅπου κατασκευάζεται ὁ οἶνος, καὶ τοιουτοτρόπως ὄλον τὸ δειλινὸν διάγουσι πίνοντες, καὶ τελειώνουσι μὲ φιλονεικίας καὶ πολλάκις μὲ ξυλοκοπήματα.

Ἄλλ' ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει· «Μὴ μεθύσκεσθε μεῖοινα, ἐν ᾧ ἔστιν ἀσωτία, (Ἐφ. σ. 18)· ἀλλὰ γεμιζέσθε μὲ Πνεῦμα Ἁγίον·» Ἐλπίζομεν, ὅτι ὀγλήγωρα θέλει φθάσει ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς ἀληθοῦς χαρᾶς, ἡ ὅποια θέλει γίνεαι γνωστὴ εἰς ὅλους τοὺς δυστυχεῖς Ἀφρικανούς· τότε δὲ ὄλοι ὁμοῦ θέλουσι συσσωρευθῆ ὀλόγυρα εἰς τὸ δένδρον τῆς Ζωῆς, τὰ φύλλα τοῦ ὁποίου εἶναι διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἐθνῶν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ.

Ποητάγα ζῶα λέγονται ἐκεῖνα, τὰ ὅποια τρέφονται μὲ χόρτα, καθὼς τὸ βῶδιον, τὸ πρόβατον καὶ ἡ αἶξ· τινὰ ἐξ αὐτῶν τῶν ποηράγων ὀνομάζονται *παχύδερμα*· διότι τὸ μὲν σῶμά των εἶναι ἐσκεπασμένον μὲ δέρμα χονδρὸν καὶ σκληρὸν, καὶ μὲ τρίχας εἰς τὴν ῥάχιν των ἀραιὰς ἢ διόλου, δὲν ἀναμασσῶσι δὲ τὴν τροφήν των ὡς τὸ βῶδιον καὶ ὁ ἵππος. Τὰ μέλη των ζῶων τούτων γενικῶς εἶναι βερέα καὶ ἀσχημα, τὰ δὲ ἦθη των ἀρκετὰ ἡμέρα, ἀν καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν ἦναι φοβερά, ὅταν θυμώσωσιν. Εἰς τὴν τάξιν ταύτην τῶν παχυδέρμων ἀνάγονται ὁ *ρίνόκερος*, ὁ *ἱπποπόταμος*, ὁ *ἀγριόχοιρος*, ὁ *χοῖρος*, ὁ *ἐλέφας*, περὶ τοῦ ὁποίου τῶρα θέλομεν λαλήσει, καὶ ἄλλα πολλὰ ζῶα.

Ὁ ἐλέφας εἶναι τὸ μεγαλειότερον τῶν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν εὐρισκομένων τετραπόδων, καὶ κατοικεῖ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν

Ἀφρικὴν. Τὸ ἀνάστημά του εἶναι ἄκομψον καὶ φθάνει εἰς ὕψος κατὰ μέσον ὄρον 3 ἢ 4 μέτρων. Εἰς δὲ τὴν τεραστίαν κεφαλὴν του ὑπάρχουσι δύο αὐτὰ μέγιστα, χονδρότατα, καὶ πλατύτατα, τὰ ὅποια κεῖνται εἰς τὴν ἰδίαν σχεδὸν θέσιν τῶν αὐτίων τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι μικρότατοι, ἀλλὰ ζωηρότατοι καὶ ἡμερώτατοι· τὸ δέρμα του εἶναι σκληρὸν καὶ φαιόν, ἐνίοτε δὲ καὶ λευκὸν καὶ σχεδὸν χωρὶς τρίχας· εἰς δὲ τὸ σῶμα του μόλις ἔχει ὀκτῶ τραπεζίτας, τέσσαρας εἰς τὴν ἄνω σιαγόνα, καὶ ἄλλους τέσσαρας εἰς τὴν κάτω. Ἐχει δὲ καὶ δύο ἄλλους δυνατωτάτους ὀδόντας, οἱ ὅποιοι ὀνομάζονται *χαυλιόδοντες*· οἱ ὀδόντες αὐτοὶ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὴν ἄνω σιαγόνα εἶναι τοξοειδεῖς καὶ μακροὶ ἕως ἐν καὶ ἡμισυ μέτρον. Μεταχειρίζεται δὲ αὐτοὺς τὸ ζῶον τοῦτο διὰ νὰ ἐκρίζωνει ῥίζας, νὰ ὑπερασπίζη ἑαυτὸ ἢ νὰ κτυπᾷ τὸν ἐχθρὸν του. Ἀπὸ τοῦς χαυλιόδοντας αὐτοὺς κατασκευάζονται διάφορα πράγματα τοῦ ἐμπορίου καθὼς π. χ. ὀδόντες τεχνητοί, λαβαὶ μαχαρίων καὶ πηρουριῶν, σφαῖραι τοῦ σφαιριστηρίου (*μπιλιάρδου*) κτλ. καὶ ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν κοινῶς ὀστοῦν ἐλέφαντος, μὲ τὸ ὅποῖον, ἀν ἐνθυμῆσθε ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, κατὰ μέγα μέρος εἶχε κατασκευασθῆ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὄστοῦν αὐτὸ εἶναι σκληρότερον καὶ στριφνότερον ἀπὸ τὰ λοιπὰ ὀστᾶ, ἀπαιτεῖ πολὺ λεπτοτέραν ἐργασίαν· ἔχει δὲ τὴν ἰδιότητα νὰ διατηρῆ τὴν λευκότητα τοῦ χρώματος καὶ τὴν διαφάνειάν του, ἐνῶ τὰ ἄλλα ὀστᾶ κιτρινίζουσι καὶ μεταβάλλονται ταχέως.

Ἐξ ἄλων ὅμως τῶν ὀργάνων τοῦ ἐλέφαντος, τὸ παραδοξότερον διὰ τὸ σχῆμά του, καὶ τὸ περιεργότερον διὰ τὰς διαφορὰς χρήσεις του εἶναι ἡ προβοσκίς, δηλ. ἡ μύτη τοῦ ζώου μεγαλωμένη. Εἶναι δὲ αὕτη ἡ προβοσκίς ὡς σωλὴν μακρὸς μέχρι δύο μέτρων, ὅστις ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς του εἶναι τόσον εὐκίνητος, ὥστε τὸ ζῶον δύναται νὰ ἀπλώη καὶ νὰ μαζεύη αὐτόν, ὅπως καὶ ὅταν θέλη. Εἰς τὸ τέλος τῆς προβοσκίδος ὑπάρχει χεῖλος στρογγύλον, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ χεῖλος εἶδος τι δακτύλου, μὲ τὸ ὅποῖον ὁ ἐλέφας πιάνει καὶ τὰ μικρότατα ἀντικείμενα. Τόσην δὲ ἐπιδεξιότητα ἔ-

χει τὸ ὄργανον τοῦτο, ὥστε δύναται νὰ λύσῃ καὶ κόμβους σχοι-
νίου πολλὰ σφιγτοῦς. Ἐπειδὴ δὲ ἔχει σχέσιν ὁ σωλὴν μὲ τοὺς
ῥώθωνας, δύναται τὸ ζῶον διὰ τῆς ἀναπνοῆς του νὰ κρατῆ εἰς τὸ
χειλος τῆς προβοσκίδος πᾶν ὅ,τι ἤθελε κολλήσῃ εἰς αὐτήν, καὶ
νὰ τὸ κινή ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἄνω καὶ κάτω· τοιοῦτοτρόπως δὲ δύνα-
ται νὰ σηκώῃ ἱκανὸν βῆρος. Ἄς θαυμάσωμεν καὶ ἐνταῦθα τὴν σο-
φίαν τοῦ Δημιουργοῦ, παιδία μου. Διότι, ἐπειδὴ ὁ τράχηλος τοῦ
ζώου τούτου εἶναι πολὺ κοντός, δὲν ἤθελε τοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ
σκύπητῃ καὶ νὰ λαμβάνῃ τὴν τροφήν του, ἐκτός ἐὰν ἐγονάτιζε μό-
νον. Ἡ Θεοὶ ὅμως Πρόνοια τοῦ ἔδωκε τὸ ὄργανον τοῦτο διὰ νὰ
πιάνῃ τὴν τροφήν του καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ στόμα του· τὸ αὐτὸ
πράττει καὶ διὰ νὰ πίνῃ· δηλαδή, γεμίζει τὴν προβοσκίδα του
μὲ ὕδωρ, κυρτώνει ἔπειτα αὐτὴν κάτωθεν, καὶ ἀφοῦ τὴν ἐμβάσῃ εἰς
τὸ στόμα ἕως εἰς τὸν λάρυγγα, φυσᾷ μὲ τοὺς ῥώθωνας καὶ τὸ πο-
τὸν καταβαίνει εἰς τὸν προσδιωρισμένον τόπον. Μὴ νομίσῃτε ὅμως,
ὅτι καὶ ὅταν ᾔῃαι μικρὸς καὶ θέλῃ νὰ βυζάσῃ τὸ γάλα τῆς μη-
τρὸς του κάμνει κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον πίνει τὸ
ὑδωρ, ὅχι βυζάνει καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μὲ τὸ στόμα του.

Ὁ ἐλέφας ἂν καὶ ἔχῃ πόδας βαρεῖς ὡς στύλους· καὶ εἰς τὰ ἄκρα
φαίνονται μόνον ὄνυχες, βαδίζει ὅμως καὶ τρέχει τάχιστα, καὶ
δύναται ἀκόπως νὰ παρακολουθῇ ἵππον κελπάζοντα· τρεφόμε-
νος δὲ καλῶς διατρέχει εἰς μίαν ἡμέραν 150,000 μέτρα. Οἱ ἀρ-
χαῖοι, καὶ μάλιστα τὰ Ἀσιανὰ ἔθνη, μετεχειρίζοντο αὐτοὺς εἰς
τοὺς πολέμους. Ἔθετον δηλ. ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν των ζυλίνους πύρ-
γους, ὁπόθεν ἄνδρες ὀπλισμένοι μὲ βέλη καὶ ἀκόντια ἐμάχοντο
κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Ἀναλόγως ὅμως τοῦ ὄγκου τοῦ σώματός του
δὲν ἔχει καὶ ἀνδρίαν· διότι φοβεῖται τὰ πυροβόλα ὄπλα, καὶ ἀ-
πόδειξις εἶναι, ὅτι ἀπ' ὅτου ἐφευρέθησαν αὐτὰ δὲν μετεχειρίζον-
ται πλέον ἐλέφαντας εἰς τὰς μάχας. Χρησιμεύουσι ὅμως τὴν σή-
μερον ὡς φορτηγὰ ζῶα, καὶ δὲν εἶναι σπάνιον νὰ βλεπῇ τις ἐλέ-
φαντας, βασιτάζοντας βαρῦτατα φορτία, καὶ φέροντας αὐτὰ ἀνέ-
τως. Τόσον δὲ ὑπήκοον εἶναι τὸ ζῶον τοῦτο, ὥστε ἀρκεῖ ὁ ὀδη-

γός του νὰ σύρῃ τὸ αὐτίον τοῦ ζώου τούτου μὲ ῥάβδον ἀγκυ-
στρωτήν, πρὸς τὸ μέρος ὅπου θέλει νὰ τὸ ὀδηγήσῃ. Ὁ ὀδηγός δὲ
οὗτος δὲν εἶναι μόνον ἀνὴρ, ἀλλὰ καὶ γυνὴ καὶ παιδία, καὶ δύ-
νανται νὰ κάθηνται εἰς τὴν ῥάχιν του ἢ καὶ νὰ παρακολουθῶσι
πεζοί.

Οἱ ἐλέφαντες εὐρισκόμενοι εἰς ἀγρίαν κατάστασιν πορεύονται
συνήθως εἰς κοπάδια ἐκ τεσσαράκοντα ἢ πενήτηκοντα· ὁ γηροντό-
τερος ὄλων προπορεύεται καὶ χρησιμεύει ὡς ὀδηγός, οἱ δὲ νεώτε-
ροι καὶ ἀδυνατώτεροι φυλάττονται εἰς τὸ μέσον ἀπὸ τοὺς μεγα-
λειτέρους, οἱ ὅποιοι ἐμποροῦσι νὰ ὑπερασπίζωσιν ἑαυτοὺς, πρὸ πάν-
των δὲ ἐναντίον τῶν τίγρεων, τῶν ἐπιφοβωτέρων ἐχθρῶν των.

Τοὺς ἐλέφαντας συλλαμβάνουσι μεταχειριζόμενοι ἐπιτηδεῖως
ἄλλους ἐλέφαντας, καὶ τοὺς ἡμερώνουσι εὐκολώτατα ἐντὸς ὀλί-
γων ἡμερῶν. Ἡ τροφή τοῦ ἐλέφαντος εἶναι τὸ χόρτον, ἀλλ' ἢ μᾶλ-
λον ἀγαπητὴ εἰς αὐτὸν εἶναι τὸ ὀρύζιον βραστόν ἢ ὡμὸν μὲ ὕδωρ
ἀναμειγμένον καὶ μὲ χόρτον· πρέπει δὲ νὰ ἔχωσιν ἀφθονον ὑδωρ
διὰ νὰ πίνωσι καὶ νὰ λουῶνται.

Λέγουσι δέ, ὅτι ὁ ἐλέφας εἰς ἀγρίαν κατάστασιν εὐρισκόμενος
δύναται νὰ ζήσῃ δύο αἰῶνας· ἀλλ' ὡς κατοικίδιον ζῶον, ἢ διάρ-
κεια τῆς ζωῆς του εἶναι πολλὰ ὀλιγωτέρη, διότι δὲν ὑπερβαίνει
τὰ 50 ἔτη.

Ἄν καὶ ἡ νοητικότης τοῦ ζώου τούτου ᾔῃαι κατωτέρα τοῦ σκύ-
λου, θέλω ὅμως σὰς διηγηθῆ παραδείγματά τινα εὐφυΐας τοῦ ἐλέ-
φαντος εἰς τὸ κατόπιν φυλλάδιον, ὅπου θέλει ὑπάρχει καὶ ὠραία
εἰκὼν αὐτοῦ.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.

Αἱ Μοῦσαι.

Μία ἐκ τῶν ἐπιτηδαιοτέρων ἀλληγοριῶν τοῦ Μύθου, μικροὶ μου
φίλοι, εἶναι καὶ ἐκείνη, ἢ ὁποία ὑποθέτει τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπι-
στήμας τέκνα τοῦ Διὸς καὶ τῆς μνήμης, προσωποποιημένης εἰς μίαν
θεάν, ὀνομαζομένην Μνημοσύνην.

Ἐννέα ὠραῖαι νύμφαι, Μοῦσαι καλούμεναι, προέδρευον εἰς τὰ πολῦτιμα ταῦτα δῶρα τῆς ἀνθρωπίνου εὐφροσύνης· ὁ δὲ Ἀπόλλων, ὡς ἐφευρετής τῆς λύρας καὶ τῆς μουσικῆς, ἐθεωρεῖτο ὡς ἀδελφὸς καὶ φίλος αὐτῶν. Ἡ κατοικία των ἦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ ὄρος τῆς Βιωτίας Ἐλικῶνα, ὅπου ἐρχόμενος ὁ Ἀπόλλων διέτριβεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν διὰ τὴν διασκεδάξην τὰς θλίψεις διὰ τὴν ἐξορίαν του ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον, καὶ τὰς λύπας του, τὰς ὁποίας τοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἀλαζονία τοῦ Φαέλοντος.

Τῇ ἀληθείᾳ, αἱ Μοῦσαι αὐταὶ ἐπροξένουν εὐάρεστον συναναστrophήν. Καὶ ἡ μὲν *Κλειώ* ἦτο ἑφορος τῆς ἱστορίας, ἡ *Εὐτέρπη* τοῦ αὐλοῦ καὶ ἄλλων μουσικῶν ὀργάνων, ἡ *Θάλεια* τῆς κωμῳδίας, ἡ *Μελπομένη* τῆς τραγωδίας, ἡ *Τερψιχόρη* τοῦ χοροῦ, ἡ *Ερατώ* τῶν ἐρωτικῶν ποιημάτων, ἡ *Πολύμνια* τῶν ὕμνων, ἡ *Οὐρανία* τῆς ἀστρονομίας καὶ ἡ *Καλλιόπη* τῶν ποιημάτων.

Οἱ Ἕλληνες σχηματίζαντες τὸ σύμπλεγμα τοῦτο τῶν ἐπιδείξιων καὶ σοφῶν νυμφῶν, δὲν εἶχον ἄλλον σκοπὸν παρὰ τὴν τιμῆσασιν τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας, αἱ ὁποῖαι ἀνυψῶνται τὸν ἄνθρωπον ὑπὲρ ἀνάω ἑαυτοῦ καὶ τὸν πλησιάζουσι πρὸς τὴν τελειότητα. Τώρα καταλαμβάνετε, νομίζω, διατὶ ὁ Ἀπόλλων εὐχαριστεῖτο τὴν διατρίβην ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐννέα αὐτῶν ἀδελφῶν, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἀξιεράστοι, πεπαιδευμένοι καὶ εὐφροεῖς, ἀπετέλουν τερπνοτάτην συναστrophήν.

Μίαν τῶν ἡμερῶν μαθὼν ὁ θεὸς οὗτος, ὅτι ἔπρεπε τὴν λάβην χῶραν μουσικῆ συμφωνίᾳ εἰς τὸ παλάτιον ἐνὸς γείτονος βασιλέως, ὁ ὁποῖος εἶχε προσηκτικημένους ὄλους τοὺς μουσικοὺς τῶν περιχώρων διὰ τὴν συναγωνισθῆσιν, παρεκάλεσε τὰς ἀδελφάς του τὴν τὰς συνοδεύσῃ εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην, ὅπου ἦτο βραχαιότατος ὅτι ἤθελον λάβει ὅλα τὰ βραβεῖα τοῦ συναγωνισμοῦ. Ὑπῆρξεν ὅμως μικρὰ δυσκολία διὰ τὴν εὐρωσιν ἁμαξῶν, ἡ ὁποία τὴν δύναται τὴν μεταφέρειν ὅλην τὴν οἰκογένειαν, διότι ὁ σοφὸς οὗτος σύλλογος εἶχεν ἕνα μόνον πτερωτὸν ἵππον, δηλαδὴ τὸν Πήγασον· ἀλλ' αὐτὸ τὸ θαυμάσιον ζῷον, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Μεδούσης, ὡς πρὸς ὀλίγου καιροῦ τὰς εἶπον, τὰς μετέφερε ταχέως τὴν μίαν μετὰ τὴν

ἄλλην εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου παρευρέθη καὶ ὁ Ἀπόλλων παρευθῆς.

Ὁ περιφημότερος μουσικὸς τοῦ τόπου ἐκείνου ὠνομάζετο *Μαρσύας*· ἦτο δὲ οὗτος σάτυρος, εἶδος θεοῦ τῶν δασῶν, μὲ πόδας τράγου, ὁ ὁποῖος εὐρῶν κατὰ τύχην εἰς τὸν πάτον μιᾶς πηγῆς τὸν αὐλόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἔπαιζεν ἐνίοτε ἡ Ἀθηναῖα, κατάρθωνε τὴν ἐκβάλλῃ μὲ τὸ ὄργανον τοῦτο ἀρμονικωτάτους ἤχους.

Αὐτὸς ὁ *Μαρσύας* δὲν ἐγνώριζε διόλου τὸν Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἔπαιζε τὴν λύραν, ἐπρότεινε εἰς τὸν θεὸν τοῦτον σφίχνημα, ὅτι ὁποῖος νικήσῃ, τὴν κάμνη τὸν ἄλλον ὅτι θέλει. Ὁ Ἀπόλλων συγκατένευσε εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, καὶ παρευθῆς πλῆθος ἐκ τῶν φιλομούσων περιεκύκλωσε τοὺς μουσικοὺς διὰ τὴν κρίνωσιν εἰς ποῖον ἐκ τῶν δύο ἀνῆκε τὸ βραβεῖον τῆς νίκης.

ΑΠΟΛΛΩΝ (σχ. 19.)

Ὁ *Μαρσύας* λοιπὸν ἔπαιζεν ἤχους ἡδονικωτάτους· καὶ ἄλλοτε μὲν ἐμμεῖτο τὰ ἄσπρα τῆς ἀπῆδος ἐν καιρῷ ἑαρινῆς ἐσπέρας, καὶ τὸν κλαυθμηρισμὸν τῆς τρυγόνος, ἄλλοτε δὲ ἐμυκάτο, ὡς μυκάται ἡ θάλασσα ἐν καιρῷ τρικυμίας, ἡ ἐσύριζεν ὅπως συρίζουσιν οἱ ἄνεμοι ἐν τῷ μέσῳ μεγάλου δάσους, συομένου ἀπὸ καταιγίδα. Τόσον καλὰ ἐμμεῖτο πάντα ταῦτα, ὥστε τὰ βραβεῖα ἐθεωροῦντο βέβαια

διὰ τὸν ἐπιτήδειον αὐλητήν, καὶ κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἤθελε τολμήσει νὰ συναγωνισθῇ μὲ αὐτόν. Ἄλλ' ὁ θεὸς πιάσας τὴν λύραν ἐξέβαλε τερπνοτάτην μελωδίαν, καὶ ἔψαλεν ᾄσματα ἠδονικώτατα καὶ ἁρμονικώτατα, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ὅλοι οἱ παρευρεθέντες ἔμειναν ἐκστατικοί. Τότε ὅλοι ἐκ συμφώνου ἀπέδωκαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὴν νίκην, τὴν ὁποίαν ὁ δυστυχῆς σάτυρος εἶχε βεβαίαν.

Ἐν τούτοις δὲν τοῦ ἤρесе νὰ καταπῆ τὴν ἐντροπὴν καὶ νὰ σιωπήσῃ, ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι καὶ ἀπὸ πείσμα, τοῦ ἔφυγε καμμία ὕβριστικὴ λέξις ἐναντίον τοῦ νικητοῦ καὶ ὁ Ἀπόλλων παροργισθεὶς τὸν ἔδεσε βαρβάρως εἰς ἓν δένδρον καὶ τὸν ἐξέδειρε ζωντανόν. Οἱ θεοὶ συγκινηθέντες ἀπὸ τὰ παράπονα τοῦ δυστυχοῦς τούτου, τὸν μετέβαλον εἰς τὸν ὀμῶνυμον τῆς Φρυγίας ποταμόν, τοῦ ὁποίου τὰ πρῶτα κύματα ἐσχηματίσθησαν ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὸ αἷμα τοῦ ἐκδαρθέντος Μαρσύου.

Ἄλλοτε πάλιν, εἰς τοιαύτην περίστασιν, ἐφάνη συγκαταβατικώτερος πρὸς τοὺς ἀντιπάλους του ἢ πρὸς τοὺς δικαστάς, αἵτινες τὸν κατεδίκασαν. Μίδας ὁ βασιλεὺς τῆς Φρυγίας ἐκλεχθεὶς κριτῆς εἰς ἓνα παρόμοιον συναγωνισμόν, μεταξὺ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Πανός, ἐφόρου τῶν ποιμένων, ἔκρινεν ἀνοήτως, ὅτι τὸ βραβεῖον ἀνήκειν εἰς τὸν θεὸν τοῦτον, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ κατώτερος ἀπὸ τὸν θεὸν τοῦ φωτός· ὁ Ἀπόλλων ἐφάνη μὲν ὅτι παραδέχεται τὴν ἀπόφασιν ταύτην, καὶ ἀφῆκε τὸ βραβεῖον τῆς νίκης εἰς τὸν ἀντίπαλόν του· ἀλλὰ μετὰ πικρὸν καιρὸν, ὁ κουρεὺς τοῦ Μίδα παρετήρησεν, ὅτι τὰ αὐτὰ τοῦ ἡγεμόνος τούτου κατήντησαν πολὺ μεγάλα, καὶ ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγίνετο ὡς τὰ τοῦ ὄνου. Ὁ κουρεὺς λοιπὸν ἐφάνέρωσε τὸ δυσάρεστον τοῦτο πρᾶγμα εἰς τὸν ἴδιον βασιλέα, ὅστις τοῦ ἐξεμυστηρέθη τὴν αἰτίαν, παραγγέλλων εἰς αὐτὸν ὑπὸ αὐστηρὰν ποινὴν, νὰ μὴ κοινολογήσῃ τὸ μυστικόν· συγχρόνως δὲ ἐπρόσταξε νὰ τοῦ κατασκευάσῃ μίαν φενακὴν (περοδικαν) καὶ ἓνα πῖλον, τὰ ὁποῖα φορῶν ἀπέκρυπτεν ἐξ ὀλοκλήρου τὰ μακρὰ αὐτὰ του.

Πρέπει δὲ νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, εἰς τοὺς ὁποί-

ους εἶναι ἀδύνατον νὰ φυλάξωσι μυστικόν, καὶ νὰ μὴ γνωστοποιήσωσι πᾶν ὅ,τι ἤξεύρουσι· τοιοῦτος δὲ ἦτο καὶ ὁ κουρεὺς, καὶ ὁ δυστυχῆς οὗτος εὐρίσκετο εἰς ἀμηχανίαν θέλων ἀφ' ἐνός μὲν νὰ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχασίν του, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ λαλήσῃ, καὶ ἔνεκα τούτου ἔχασε καὶ τὴν ὄρεξιν καὶ τὸν ὕπνον του· ἐπὶ τέλους μὴ δυνάμενος πλέον νὰ υποφέρῃ, καὶ φοβούμενος μήπως σκᾶσῃ, ἐὰν ἐσιώπα περισσότερο, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου ἔκαμε μίαν τρύπαν εἰς τὴν γῆν, καὶ σκύψας μὲ τὴν κοιλίαν ἐφώνηξε δυνατὰ τὰ ἑξῆς. Ὁ βασιλεὺς Μίδας ἔχει αὐτὰ ὄνου, καὶ τότε ἐσηκώθη καὶ ἀνεχώρησεν εὐχαριστημένος ἀπὸ ἓν τόσον μέγα βᾶρος.

Ἄλλὰ τὸ ἀκόλουθον ἔτος, ἐνῶ αὐτὸς ὁ κουρεὺς διέβαιναν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, παρετήρησεν ἐκπεπληγμένος, ὅτι εἰς τὴν τρύπαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐσκαμμένην, ὑπῆρχον φυτρωμένα καλάμια, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἐλαχίστην πνοὴν τοῦ ἀνέμου ἐκινουῦντο καὶ ἐπρόφερον διακεκριμένως τοὺς λόγους τούτους. Ὁ βασιλεὺς Μίδας ἔχει αὐτὰ ὄνου. Τότε μικροὶ καὶ μεγάλοι ἔτρεχον διὰ νὰ ἴδωσι τὸ θαῦμα τοῦτο, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὄλος ὁ κόσμος ἐγνώριζε τὸ μυστικόν τοῦ δυστυχοῦς ἡγεμόνος. Τοιοῦτοτρόπως οἱ φλύαροι, ἐναντίον τῆς ὑποσχέσεώς των, δὲν ἠμποροῦσι νὰ μὴ κοινολογήσωσι πᾶν ὅ,τι τοὺς ἐμπιστεύονται οἱ ἄνθρωποι. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲ μετὰ τοὺς ψεύστας καὶ πολυπράγμονας, οἱ ἀδιάκριτοι εἶναι οἱ μᾶλλον ἀξιοκατάκριτοι εἰς τὴν κοινωνίαν.

Εἶναι δὲ ἡ ἀδιακρισία, μικροὶ μου φίλοι, τὸ συχότερον ἐλάττωμα τῆς ἡλικίας σας, ἀλλ' εἶναι εὐκόλον εἰς τὰ καλῶς ἀνατεθραμμένα παιδιὰ νὰ διορθωθῶσι, καὶ εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, διότι ἀρκεῖ τις νὰ σᾶς κάμῃ προσεκτικούς διὰ νὰ μὴ ὑποπέσητέ ποτε πλέον εἰς τὸ σφάλμα τοῦτο.

Ἐκ τῶν περιφημοτέρων ναῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἦτο ὁ τῶν Δελφῶν, ὅπου εὐρίσκετο ἡ περίφημος Πυθία, περὶ τῆς ὁποίας σᾶς ἐλάλησα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν· ἡ δὲ Ἱέρεια αὕτη, ὅτε ἀνέβαινον εἰς τὸν ἱερὸν τρίποδα διὰ νὰ χρησιμοδοτήσῃ, ἐφόρει εἰς τὴν κεφαλὴν στέφανον ἀπὸ δάφνης, καὶ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ναοῦ ὑπῆρχον

φυτευμένα τοιαῦτα δένδρα πρὸς μνήμην τῆς μεταμορφωθείσης Δάφνης.

Ὁ Ἀπόλλων, ὅστις ἄλλοτε μὲν ἐλατρεύετο ὡς θεὸς τοῦ φωτός, ἄλλοτε δὲ ὡς θεὸς τῶν τεχνῶν καὶ τῆς ποιήσεως, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐπωνυμίῳν, ἐπονομάζεται καὶ Φοῖβος, διότι ἀποστέλλει εἰς τὸν κόσμον τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ζωογονεῖ τὰ πάντα, καὶ τοῦτο ἐξηγεῖ ἡ λέξις Φοῖβος δηλ. φῶς καὶ βίος· διὰ τὴν ἰδίαν αἰτίαν ὀνομάζουσι καὶ τὴν ἀδελφὴν του Ἀρτέμιδα, Φοῖβην, ὡς θεὰν τῆς σελήνης. Παριστάνετο δὲ ὁ θεὸς οὗτος ὑπὸ πολλὰς καὶ διαφόρους μορφάς, συχνότατα ὅμως ἐξωγραφεῖτο ὡς νεανίας ὠραῖος, ἐστεφανωμένος μὲ δάφνην καὶ κρατῶν λύραν εἰς τὴν χεῖρα· ἐνίοτε τὸν ἀπαντῶσι καθήμενον μὲν ἐπάνω εἰς τὸ ἄρμα του ἐξευγμένον μὲ τέσσαρας ὀρμητικούς ἵππους περικυκλωμένον δὲ τὴν κεφαλὴν μὲ ἀκτῖνας φωτεινάς.

Τὸ λαμπρότερον ἀπὸ τὰ ἀγάλματα τοῦ θεοῦ τούτου εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἀπόλλων τοῦ Βελθεδέρου (βλ. σχ. 19), διότι εὕρισκετο εἰς ἓν παλάτιον τῆς Ρώμης οὕτω πως ὀνομαζόμενον. Εἰς τὸ πολυτεχνικὸν σχολεῖον δύνασθε νὰ ἴδῃτε διάφορα γύψινα ἐκτυπώματα ἀπὸ τὰ ἀξιοθαύμαστα ἐκεῖνα κειμήλια τῶν προγόνων ἡμῶν, ἐνῶ τὰ πρωτότυπα τὴν σήμερον στολίζουν τὰς στοὰς καὶ τὰ μουσεῖα τῆς Εὐρώπης.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΤΕΛΟΥΣ.

Πότε ἐγένετο ἡ ὠφέλιμος αὕτη ἀνακάλυψις τῆς ὑέλου εἶναι ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς· γνωρίζομεν ὅμως, ὅτι εἰς δύο μέρη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀναφέρεται ἡ ὕελος.

Ὁ ἀρχαῖος φυσικὸς Πλίνιος, Ῥωμαῖος τὴν πατρίδα, ὅστις ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ἀναφέρει, ὅτι τὰ πρῶτα ὑέλινα ἀγγεῖα ἐγένοντο εἰς τὴν Σιδόνα, πόλιν παράλιον τῆς Φοινίκης. Τοῦτο δὲ ἐπιβεβαιώνει καὶ ἄλλος τις Ἕλληνας συγγραφεὺς ὀνόματι Θεόφραστος καὶ ἀρχαιότερος τοῦ Πλίνου 400 περίπου ἔτη, λέγων ὅτι εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ πο-

ταμοῦ Βήλου τῆς Φοινίκης, (καὶ βεβαίως ἤξεύρετε τί ὀνομάζεται ἐκβολὴ τοῦ ποταμοῦ), ὑπῆρχον ὑελουργεῖα.

Ἐν τούτοις, ὡς λέγει ὁ Πλίνιος, ἡ σύνθεσις τῆς ὑέλου ἀποδίδεται ἐντελῶς εἰς τὴν τύχην· λέγει δὲ ὅτι ναυταὶ τινες ναυαγήσαντες ἕνεκα τρικυμίας, ἐβέηκαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Βήλου· θέλοντες δὲ ν' ἀνάψωσι φωτιά, καὶ μὴ ἔχοντες λίθους διὰ νὰ στηλώσωσι τὴν χύτραν των μετεχειρίσθησαν κομμάτια νίτρου, δηλ. εἶδος τι ἄλατος ὀρυκτοῦ ἀνακατωμένον μὲ πέτραν, τὸ ὁποῖον εὕρισκεται ἄφθονον εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Ἡ θερμότης ὅμως ἀνέλυσε τὸ νίτρον, τὸ ὁποῖον ἐνωθὲν μὲ τὴν ἄμμον καὶ ψυχρανθέν, ἐσχημάτισε μίαν σκληρὰν καὶ διαφανῆ ὕλην, ἡ ὁποία παρὰ πολὺ διήγειρε τὴν περιέργειάν των.

Φυλάξαντες δὲ ἀπὸ τὰ κομμάτια ἐκεῖνα ἔδειξαν αὐτά, ὅτε ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα των εἰς τινὰς πεπαιδευμένους ἄνδρας, λέγοντες συγχρόνως καὶ τὸ περιστατικὸν τοῦ πράγματος. Ἐκ τούτου ἔλαβον ἀφορμὴν ἐκεῖνοι καὶ ἔκαμαν μερικὰς δοκιμὰς, καὶ ἐπροχώρησαν εἰς μεγαλειτέρας ἀνακαλύψεις, καὶ ἐκτοτε βαθμηδὸν βαθμηδὸν αὕτη ἡ ὠφέλιμος καὶ ὠραία ὕλη κατήνησεν εἰς τὴν ἐντέλειαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν βλέπομεν τὴν σήμερον.

ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ, ΣΚΛΗΡΟΤΗΣ, ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

Δύο ἡγεμόνες τῆς Ἀσίας ὀνομαζόμενοι ὁ μὲν εἰς Μιραμάχας ὁ δὲ ἄλλος Ῥαζάχ Γασκάρ ἐπολέμουν μεταξύτων, καὶ ὁ Μιραμάχας εἰς μίαν μάχην συνελήφθη αἰχμάλωτος. Ἄλλ' ὁ Ῥαζάχ ἀπὸ μεγαλοψυχίας κινούμενος ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐλευθερίαν, ἀπαιτήσας μόνον νὰ μὴ πληρώνη εἰς τὸ ἐξῆς φόρον τινά, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε τοῦ ἐπέβαλον οἱ Τάρταροι.

(διότι ὁ Μιραμάχας ἦτο ἡγεμῶν τῶν Ταρτάρων καὶ υἱὸς ἐνόου μεγάλου κατακτητοῦ ὀνομαζομένου Ταμερλάνου).

Ἀφοῦ παρήλαθε καιρὸς ἐκινήθη πάλιν πόλεμος μεταξύτων, κατὰ τὸν ὁποῖον ὅμως ἠχμαλωτίσθη ὁ Ῥαζᾶχ Γασκάρ ὑπὸ τοῦ Μιραμάχα, ὅστις ἀντὶ νὰ μιμηθῆ τὴν μεγαλοφυχίαν τοῦ ἀντιπάλου του, ἐπρόσταξε καὶ τοῦ ἐξώρυξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Πρέπει δὲ νὰ ἤξεύρητε, μικροῖ μου φίλοι, ὅτι ὁ Ῥαζᾶχ ἦτο τόσο ἐπιτήδειος τοξότης, ὥστε, καὶ ἀφοῦ ἔχασε τὴν ὄρασίν του, ἠρίστευε συχνάκις καὶ ἠδύνατο νὰ κτυπήσῃ ὅποιον δὴποτε ἀντικείμενον, ἦρκει μόνον νὰ ἀκούσῃ τὸν ἤχον αὐτοῦ. Ὁ Μιραμάχας, ὅστις ἦτο ἐπίσης περίφημος τοξότης, καὶ ἤκουε καθ' ἐκάστην περὶ τῆς ἰκανότητος τοῦ αἰχμαλώτου του, ἔστειλε καὶ ἔφερεν αὐτὸν διὰ νὰ ἴδῃ μὲ τοὺς ἰδίους του ὀφθαλμοὺς τὴν ἐπιδειξιότητα τοῦ ἀνδρός. Λοιπὸν τὰ πάντα ἠτοιμάσθησαν καὶ ὀπισθεν τοῦ σημείου, τὸ ὁποῖον προσδιωρίσθη διὰ νὰ τοξεύσῃ, ἐτοποθετήθη ἀνθρωπὸς τις, καὶ ἐπρόσταξε τὸν Ῥαζᾶχ νὰ κτυπήσῃ. Ἄλλ' ὁ Ῥαζᾶχ μὲ παρωργισμένον ὕφος μεγαλοπρεπείας ἀπεκρίθη: «Δὲν ἀκούω εἰς τὰς προσταγὰς κανενὸς ἄλλου, εἰμὴ εἰς τὰς τοῦ κατακτητοῦ μου.» Εὐθύς ὁ Μιραμάχας ἔδωκε τὸ πρόσταγμα, καὶ μόλις ἐπρόφερε τὴν λέξιν «κτύπα», ἡ καρδία του διεπεράσθη ὑπὸ τοῦ βέλους τοῦ τυφλοῦ καὶ ὕβρισθέντος δούλου του.

Γ. Δ. Σ.

ΤΟ ΑΝΕΥΡΕΘΕΝ ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΝ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΝ.

Κυρία τις ἔχασέ ποτε ἐν ἀδαμάντινον δακτυλίδιον, καὶ ὑποπτευθεῖσα, ὅτι ἡ θεράπαινά της τὸ εἶχε κλέψει, ἤρχισε νὰ φοβερίζῃ αὐτήν, ὅτι θὰ τὴν τιμωρήσῃ. Τὸ κοράσιον ἂν καὶ ἠρνεῖτο ἐπιμόνως, ὅτι ἐπρεῖε τοιοῦτόν τι, ἤρχισεν ὅμως νὰ αἰσθάνηται κάποιον φόβον, γνωρίζον, ὅτι ἡ κυρία του εἶχε πολλὴν ὑπό-

ληψιν εἰς τὰς γνώσεις ἐνὸς γείτονος, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς ἀστρολόγος δηλ: ὡς ἀνθρωπος, ὅστις συμβουλευόμενος τὰ ἀστρονὰ ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ τὰ ἀπόκρυφα τῶν ἀνθρώπων. Μαθούσα δὲ ἡ πονηρὰ αὐτὴ ὑπηρέτρια, ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα ἐμελλε τῶνόντι νὰ μεταβῆ εἰς τὸν ἀνθρωπον αὐτόν, ἀπεφάσισε νὰ προλάβῃ αὐτήν· ὅθεν ἐπορεύθη πρὸς αὐτόν, εἶπε τὸ περιστατικόν, ἐξωμολογήθη, ὅτι αὐτὴ ἔλαβε μὲν τὸ δακτυλίδιον, ἀλλὰ μὲ σκοπὸν νὰ τὸ φορέσῃ μόνον, καὶ ὅτι δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, φοβουμένη μήπως ἡ κυρία της ἤθελε τὴν διώξῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ἐὰν ἐμάνθανε τὴν πράξιν της· ἐπρόσθεσε δὲ καὶ τοῦτο: «Γνωρίζω, ὅτι αὐτὴ σκοπεύει νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ σὲ συμβουλευθῇ αὔριον· εἰπέ μου, παρακαλῶ, τί πρέπει νὰ κάμω.»

Ὁ ἀστρολόγος, ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγην ὥραν, εἶπεν: «Ἔχετε πτηνὰ εἰς τὴν οἰκίαν; — Ναί, ἀπεκρίθη αὐτὴ, πολλά. Ὑπάρχει κανὲν ἐξ αὐτῶν ἀξιοσημεῖωτον; — Μάλιστα, ἔχομεν ἓνα κόρακα, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ πανοῦργος.— Λοιπὸν, εἶπεν οὗτος, ὕπαγε εἰς τὴν οἰκίαν, βάλε τὸ δακτυλίδιον μέσα εἰς ἓν κομμάτιον κρέατος, δός το εἰς τὸν κόρακα, καὶ ἄφες τὰ λοιπὰ εἰς ἐμέ· ἀλλ' ἐὰν θέλῃς τὴν ὑπόληψίν σου, νὰ μὴ ἀνοιξῆς διόλου τὸ στόμα σου εἰς κανένα περὶ τούτου.» Καὶ τὸ μὲν κοράσιον ἔκαμεν ὅπως τὴν ἐσυμβούλευσεν ὁ ἀστρολόγος, ἡ δὲ κυρία του μετέβη τὴν ἐπαύριον πρὸς αὐτόν, καὶ εἰπούσα τὴν ὑπόθεσίν της ἐξέφρασε τὰς ὑποψίας της διὰ τὴν ὑπηρέτριαν.

Τότε ὁ μάντις παρεκάλεσεν αὐτήν νὰ προσμείνῃ ὀλίγον, καὶ ἀφοῦ ἠνοῖξε καὶ ἐσυμβουλευθῆ διάφορα βιβλία, καὶ ἔκαμε διαφόρους λογαριασμοὺς, εἶπε ταῦτα· νομίζω, ὅτι ἡ μὲν νεᾶνις εἶναι ἀθώα, τὸ δὲ δακτυλίδιον κατέπιε κάποιον μαῦρον ζῶον, ἢ σκύλος ἢ πτηνόν, κατοικοῦντα εἰς τὴν οἰκίαν. Παρευθὺς ὁ νοῦς τῆς γυναικὸς προσηλώθη εἰς τὸν κόρακα,

καὶ ἀναχωρήσασα ὑπεσχέθη εἰς τὸν ἀστρολόγον, ὅτι θέλει τὸν ἀνταμείψῃ λαμπρῶς, ἐὰν ἀνεύρισκε τὸ δακτυλίδιον καθὼς τὴν ἐπληροφόρησεν.

Ἐπιστρέψασα δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπρόσταξεν εὐθύς νὰ φονεύσωσι τὸν καυμένον τὸν κόρακα καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξωσι τὴν κοιλίαν, ὅπου καὶ εὑρέθη τὸ δακτυλίδιον· καὶ τὸ μὲν κοράσιον ἔλαβε πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ὑπολήψεώς του λαμπρὸν δῶρον, ὃ δὲ ἀστρολόγος ἀντημείβθη γενναιοφρόνως, καὶ ἀπέκτισε τοιαύτην φήμην, ὥστε ταχέως ἐπλούτησεν ἀπὸ τοὺς εὐπίστους, οἵτινες προσέτρεχον εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῶσι.

Ἡ ἀλήθεια τῆς ὑποθέσεως ἀνεκαλύφθη μετὰ τινα ἔτη, ὅτε δηλ: ἡ νέα ὑπανδρευθεῖσα μὲ ἓνα καλὸν σύζυγον, ἐξωμολογήθη τὸ περιστατικὸν εἰς τὴν προτέραν κυρίαν της.

Πόσα τοιαῦτα συμβαίνουνσι καθ' ἑκάστην, καὶ πόσοι μωροὶ δίδουσι πίστιν εἰς γράβια, τὰ ὅποια ἐπαγγελλόμενα τὴν χειρομαντίαν ἐξοπκτῶσι τοὺς ἀπλοῦς καὶ ἀπογυμνώνουσι αὐτούς;

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκήρραρον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Θεόν.—
 2. Φοινίκειος οἶνος τῆς Ἀφρικῆς.—
 3. Περὶ τοῦ ἐλέφαντος. —
 4. Μυθολογία, μετὰ εἰκονογραφίας.—
 5. Ἀνάκλυψις τῆς ὑέλου. —
 6. Μεγαλοφυχία, σκληρότης, καὶ ἐκδίκησις.—
 7. Τὸ ἀνευρεθὲν ἀδανμάντινον δακτυλίδιον.
-